

ЦАРЕГРАДСКИ ВЪСТНИКЪ

Годишна цѣна:

100 гр. за въ Цареградъ, — 130 гр. за по вонь.

Подписка-та начнава въ начало-то на всякъ мѣсяцъ и ся прѣма у Типографія та на Вѣстника въ Болгарскій Метохъ на Фенерь, и у неговы те вонь отивсватели.

№ 117.

ИЗДАВА СЯ ВСЯКА СУББОТА.

Вѣстыванія по грошъ на реда. Обыкновенни-те средни обявленія отъ 150 до 200 парчета печататся за 150 гроша, и пары-те имъ напредъ ся броятъ; ако книга та мы печатамы, ти пары назадъ ся вращать.

ВАТРЕШНИ НОВИНЫ.

ЦАРЕГРАДЪ.

По Царска заповѣдь отъ 7 того:

Хаснибъ-паша наименова ся министръ на монетный дворець (зарбхана) на мѣсто Шефикъ бей, кой-то ся наименова членъ державнаго совѣта.

Хаснибъ-паша е чловѣкъ достойнъ: той бѣше предѣдатель державнаго совѣта, Ефкафъ назрж и, въ тья службы показа колика ревностъ и способность има.

Шефикъ бей бѣ первый писарь на Н. И. В. Султана и ефкафъ назрж, и знанія-та, които той въ тья службы употреби, довазуватъ колико оны е достойнъ, и колико люби просвѣщеніе-то.

Жур. де Кон.

— Оная среда Господишь Метакса, Греческій посланникъ ходи при Рифаатъ паша министра иностранныхъ дѣлъ и ся разговорилъ съ него довольно долго време, както казвать, за тры-те села.

Измарь, 3 Априлія:

Слава Богу! хватихме малко свободно да дыхаме и да излезнеме отъ това ужасно состояніе въ кое-то предидущій управитель ни бѣше потопилъ. Отъ какъ Али паша прія тукашно-то управленіе неурядока престана като чудо, и злодѣйцы-те ся изгубиха. — Тая седмица 15 злодѣйцы Гречы, Евреи и Турцы на заточеніе ся испратиха. Называемый Христо, Хорватина, кой-то соучаствоваше на Яни-Катарджиева-та шайка, уловися и предадеса на Австрійскій-атъ Генераль Консуль за да го неспрати на Триестъ. Христо и Кости Раконьо-

ти осудихася за 10 годишно наказаніе въ терсана-та и за 7 годишно наказаніе нѣкой си Пандели, отъ Куклуджа. Близъ Баладова уловиха одного пирата и го задрѣха. Въ послѣдний день св. Недѣля стражари-те уловиха одного най опаснаго злодѣйца, кой-то отбѣгналь бѣше отъ болница-та гдѣ-то лежеше като боленъ.

Много винопродавници (михани) ся затвориха; мнозина Гречы ся туриха въ веригы, защото носяха запрещени оружія; стражари вездѣ на около градъ-атъ ся поставиха, и кавази-те ся облекоха съ дрехи по легки и по хубави.

— Халепъ, 21 Марта.

Отъ нѣколко дни Антиохійски граждане тука ся нахождатъ: выгнахася отъ наше-го правителство за да ся распоразумѣять по между си верху улучшения-та, кои-то треба да введатъ на мѣсто-то, кое-то тѣ, като соучастници на меджлисы-те, управляютъ. Мыслиме че отъ тья мѣрки добро ще произлѣзне за вси-те жители, колко-то злоупотребленія-та да престанатъ, толко и злодѣйцы-те да ся обуздятъ; освѣнь това данноцы-те вообще праведно да ся собирають, и особенно десятока, зашто-то така земледѣліе-то може да ся развые и благоденствіе-то да ся умножи.

Солунъ, 31 Марта:

Послѣдни те наши писма извѣстываха че Солунскій Везиръ испратилъ бѣше хора сосѣ писменни заповѣди до подолны-те власти за да гонять разбойницы-те, кои-то пленятъ мѣсто-то, като избирать хора отъ мѣстны-те жители способни за тая цѣль. Послѣ малко, нѣкон отъ консулы-те, отъ великы-те силы, направиха всяки особенно, по едно лично писмо, въ кое-то тѣ наумѣваха злодѣянїя-та, кои-то разбойницы-те струватъ, и жарко побуждавать Паша-та за да вземе дѣятелны мѣр-

кы, што-то да ся забранява живота и именіе то на чловѣцы-те и пр.

Везиръ-атъ, отговорилъ ся, казвать, съ благочинность, и увѣрилъ че пристойни мѣрки ся взеха за тая цѣль.

— Митилпъ, 29 Марта:

Нашій управитель Исмаилъ-паша, като научи че скакалы-те хванаха по острова да ся появляватъ, тогъ часъ заповѣда на селата да излѣзатъ да ги гонять. Днесъ самъ той излѣзе содруженъ отъ кметовете и една часть отъ жители-те, и надѣватся че съ тья мѣрки скакалы-те ако не вси, поне голѣма часть отъ тѣхъ, ще ся истрѣять, кое-то е много желателно за маслинены-те дресеса, кои-то ако ся отвардять, дресено-то масло много изобяляно ще быде за година-та 1854.

Видишь 22-го Марта, 1853. (10)

Господине Издателю!

Познатото ми ваше любопытство и кжмъ народъ-а ны любородство мя побуждава да ви обявимъ тукашного поведеніе на честный-а и достойный-а главный Управитель нашъ Сами Паша, и состояніе-то на Видинскыте жители зашто сме увѣрени, че добрите дѣла и похвалата на добрите чловѣцы не треба да ся умълчавать, но ивно да ся проповѣдвать, за да бы и други много подражавали доброто, което, молиме, да изложите въ почтенный Цареградскій вашый Вѣстникъ както слѣдува:

Отъ когато почитаемото Правителство благоизволи да опредѣли достойный-а и добродѣтельный-а виный Управитель Сами Паша на Видинскій-а гласанджакъ, сичката тая область прія тутакси другій видъ и преобразование; зашто изчезнаха и ся изгубиха онеправдованіята и злобыте, кои-то водворянаха въ бѣднѣй-а ны градъ и ся повраги миръ-а и правосудіе-то, конто отъ

ПОДАИСТНИКЪ.

ОРУЖЕНОСЕЦАТЬ НАПОЛЕОНОВЪ.

Продолженіе.

и

Конецъ.

(Виджь число 115 и 116.)

Четыре пѣти грѣмнахмѣ. Три Испанца убиты, останаха юще трима. Но скоро и азъ бяхъ раненъ. У спасителятъ ми свѣршеса ба-рутатъ, Испанцыте ны обыколиха.

Той изваде сабіята си, и толкова ся би юнашска, дѣто, когато ся опомняхъ, слѣдъ минутно безчувствіе, той сидѣше до мене и ми привѣрзаваше раната.

Три Испанца лежаха мъртви, одному той разсѣкаль главата, на другы-те прорязаль грѣдыте.

Мойта рана не беше джлбока, азъ станахъ, за да го благодарѣмъ, и му подадохъ ржката си.

Тогози салъ азъ саникасахъ неговата бѣднѣность и гжрдите, покрыты съ раны. Седемнайси удара бяха му нанесены отъ каталонското оружіе. Той безъ чувства падна на гжрдыте ми, безъ да успѣи да подаде ржжката.

Но скоро, на чѣста ни, стигна помощь. Азъ повеляхъ да го принесатъ въ палатка-та ми. Почти сичкыте раны не представляватъ голѣма опасность. Той не може да стани юще отъ постелката, но лекарыте отвѣчавать за животатъ му.

— Дѣ е той? повыка Наполеонъ.

— Възь мене, не далечъ отъ тука, Ваше Величество.

Наполеонъ наметна палтѣто си, което стоеше на стула, и каза му:

— Азъ ища да го видѣмъ да отидемъ.

Полковникатъ зе факлія и трѣгна напредъ.

Юношатъ спеше. Той немаше по много отъ седемнайси или осемнайси години, бяльжытвѣвъ, безъ брада, малкъ, нѣженъ, той приличаше на жена.

— Разбудете го, рече Императоратъ.

Юношатъ открь очыте и съ удивленіе гледаше на Наполеона.

— Императоръ! шына му полковникатъ.

Той привстана, поздрави Императоратъ съ поклонъ и съ мило, весело лице.

— Французъ ли сте? ласкаво го поныта Наполеонъ.

— Французъ, Ваше Величество.

— Но вы не служите, ми ся струва, при мене?

— Азъ служа въ царската гвардія.

— И ся бійте противъ отечеството си, рече Наполеонъ съ нахмурены вѣжды.

— О, не, Ваше Величество, азъ оставихъ Испанската служба, когато ся прикжса миратъ.

— Защо не ся вращате во Франція?

— Азъ съмъ изгнанникъ, Ваше Величество.

— Такъвзи младъ!

— Азъ оставихъ Франція шесть годишенъ.

— Азъ ще повельжъ свободно да ся върнете.

— Не трава, Ваше Величество, благодарѣмъ ви.

— Защо?

Той не знаеше какво да рече.

— Ваше Величество, рече той насетне, ви-

нѣколко години бѣха заточени изъ градъ-а ны. Неговото Высочество Сами паша непрестана споредъ естественната си благонаклонность да положи свои трудъ за да улегчи тягостите на обитателите въ тая область, изявляючи на Честното Правителство подробно плачевното ѳ состояніе, и други много работы, които никой отъ предвѣстниците му не направи; понеже въ часа още въ който стѣгна благополучно на помостіето на вашето отечество непренебрежи да устрои строго благоустроеніето по сичкій-а градъ, и да ся истребятъ направи нѣкояси злоупотребленія, кои-то отдавна бѣха намѣрили мѣсто туйа, като установи миръ-атъ на сичките чанове; защото способъ-а съ който управлява область-та си е отъ всяка похвала погорень, пріятель на мира, строгъ и добродушивъ.

Похваляючи прочее поведенія-та и големо снисхожденіе на любедостойный-а той нашъ Управитель Сами паша, въздвигаме молебны рждѣ къ Богу за народолюбивый нашъ Царь, който благоволилъ да опредѣли таковъ щедръ Управитель на нашата область, и жеедаме за да бы ся секога такови достойни мжжіе опредѣлявали по всичките области, които можатъ да принесятъ поправленіе на состояніето имъ и произведятъ въ благополучіе управляемите отъ тяхъ народи.

Но това, ползующияся отъ благовреміето на вышепомянутого добро управление на Негово Высочество Сами паша непренебрежика любородните и любоучените Видински граждане заедно съ Преосвященнѣшаго Митрополита Видинскаго Г. Паисія, движими отъ ревность и любочестіе достопохвално, за да приведятъ училището Видинско пожелателно негли между прочите въ Болгарія училища, понеже Видинското училище установлено двѣ почти години съ согласіе и единомысліе непоколеблемо, отъ любочестіе любородно, и отъ други благополучни знаменія има намѣреніе да послѣдува колкото е возможно неотступно къмъ опредѣленіето за което е установлено, познаваючи отъ опытъ-а колкото е нужно упазваніето в постоянството на училището въ Видинъ. Почтенните Ефори и особито Еснафите полагають съ всяко прилжаніе и вниманіе за да го произведятъ по мало мало въ желаемото свершенство. Видинлигте ся появиха секога благоразумни и любоучителни надпроварвающися кой да принесе по много на народното благодѣніе и образование. Примѣръ на естественната си склонность къмъ доброто показаха и послѣдно около 30 Январія день на годишный-а празникъ Школски, въ който спомоществова-

ніе-то за училището премина всяка друга година. Училището това, което за устроенный-а му порядокъ, и за до-тойството же и прилжаніето на учителите и на ефорите и дава богати плодове на учащата ся юность, добро бы было обаче да има и по много приходи за да не подпада въ нужды и утѣсенія. Неговото обаче Преосвященство Митрополита Видински благоизволи да уравни всяко припятствіе на священното това заведеніе, и освѣтъ други приношенія и неосипни трудове посвящава и подарява на училището Видинско по 1,000 гроша сека година, и освѣтъ това занимава ся да устрои училища на поглавнигте села въ Ефрѣхіята си съ собственое свое иждивеніе и да плаща платата на опредѣлените учители. Самопроизвольната тая помощъ на добродушивый-а нашъ Архіерей Видински е сама по себе мжжественна и достойна за похвала. Жители на градъ-а ны благодарствуячи на почтаемый-а той Архіерей исповѣдватъ велики благодаренія на Великата Църква; защото е удостоила добродѣтельный той настырь на Епархіята Видинска мжжъ искусень, незаспанень пазитель на Апостолските предавіа, милостивъ и челолюбивъ, съ една рѣчь обдарень съ сичките почестования на добрый-а и добродѣтельный-а Архипастырь, на когото добродѣліето, и камъ ученіето склонность-та ся показа напо слѣдокъ; и смѣеме, слава Богу, да речеме; "таковъ намъ требува Архіерей, за да живѣеме на много години се таковъ добродѣльць и ученолюбивъ Отець и нашъ Архипастырь въ согласіе и миръ богоугодень. Благоразуміе вѣчно надлежи на пріятеля того на ученіето за общепользните и богоугодните тѣ дѣла, които на Негово Преосвященство и на священный-а нашъ клръ голема причинява почестъ. Напослѣдокъ заключаючи словото си непренебрежамъ да исповѣдамъ цѣлата истина, че между добродушивите Видински жители отличава споредъ благородството и любородството фамиліята Шишманова, която секога е показвала и показва неотрудими трудове и ревность за состояніето на градъ-а, а особито за народното просвѣщеніе; безъ да дава слухъ на суетните и вредителните припятствія на неравездливите челоуѣци. Господинъ Х. Омави Х. Цановичъ, ревностный пріятель на просвѣщеніето непрестанно ся занимава въ доброто произведеніе на общепользните заведенія, и въ потверженіе на общото согласіе и соединеніе къмъ общепользните работы, отъ което зависи сичкото благополучіе на обществаго. Добро бы было и други да подражатъ достопохвалното му

родолюбіе и челолюбивото му начертаніе въ полза и похвала народна. И това долже ствуваме да обявие чрезъ обнародваніето Вѣстникъ-а за да не ся явиме неблагодарни и нечувствени.

РАЗНИ НОВИНИ

— Оный понедѣлникъ саленчѣ и ѳкоитъ убрха единъ дюгенъ на Псаматія въ Цариградъ, и послѣ испитаха да уберають и тамонинъ-а църква. Но, по благополучно, стражарите не созрѣха и гы уловиха и въ темница гы створиха.

Тѣи злодѣйцы поискаха да ся упрятъ, гржмнаха верху одного отъ стражары-те тѣи предвариха, и така злодѣйцы-те нищо можиха да направятъ.

— Россійска-та флота, която на Севастополь ся намира составлялася отъ 6 фрегата всяка по 120 тона и на кои-то имена-та "Варна, Двадесеть Апостоли, Рогиславъ, Святославъ, Солофонъ, Трисвятители;" и 7 фрегата всяка по 84 тона и имена-та имъ са: "Три-те иеросови, Уриель, Султанъ Мамуть, Игондивъ, Сабри, Кеселень, Силанстрия" и 8 фрегата всяка по 60 тона и имена имъ са: "Агаополь, Мидія, Коварна, Ибра, Флора, Месемврия, Лисополь, Кагула" и корвоуы: "Калиско 18 тона, Голоуъ Ифигенія по 24 тона, Орестъ, Андромахи, Перуть по 34 тона; и други нѣкои брикы легки корабли.

На Вѣстникъ Отзвъвъ Италійскій издаваемъ по всяка седмица въ Нью-Йоркъ Америка, намѣрва ся слѣдуюца-та статистика на колко-то храмове Божіи въ Соединенныи Штати существуютъ:

Вѣрн.	число на храмове
Анабаптисти (прекрещеницы).	87
Христіане.	81
Конгреганисти.	16
Протестанти Голландесцы.	3
Англиканцы.	14
Свободни.	3
Куакери.	7
Протестанти Нѣмцы:	3
Евреи.	1
Лутерани.	12
Методисти.	124
Моравцы.	3
Презбитеріянцы.	45
Судинбургіянцы.	1

днѣя Богъ че немалъ намѣреніе да ви оскорбж. Азъ ви ся удивлявамъ, като на велики полководецъ, любжъ ви за славата, която предавате на отечеството ми. . . .

— Какво отъ туй?

— Ваше Величество! Азъ имахъ три брата. Двамата умряха въ Вандей за царжтъ. . . . Наполеонъ истрѣпна.

— Какъ ви е името? попыта той съ живость.

— Максъ-де-Кервеганъ, Ваше Величество.

Наполеонъ ся задума.

— А дѣ е майка ви, братъ ви?

— Въ Англія, при Царжтъ.

— Богаты ли ся тѣ?

— Въ изгнаніе челоуѣцыте не ся богаты.

— Знайте ли какво, рече Наполеонъ, ако върна сичкото имани на майка ви, направжъ брата ви полковникъ, а васъ офицеръ. . . .

— Ваше Величество, прерва го болніягъ съ твърденъ гласъ, сичката ми кръвъ зависи отъ царжтъ.

На лицето Наполеоново изобразися не-тѣрпнїе.

— Вы забравяте отечеството си, каза той рдито.

Максъ си склони главата.

— Никой по много отъ мене, продолжа Императоратъ, непочита благородно-то уваженіе на воспоминаніята. Разумявамъ и одобрявамъ вашата вярность. Но припомнете, вы имате обязанности и камъ отечеството си. Вашата кръвъ трава да ся пролива и за него, когато то ся нуждава. Желаете ли да му слугувате?

Максъ не знаеше какво да му рече.

— Ако щастіето ся обърни къмъ Бурбонныте, рече Наполеонъ, вы не сте свързаны веке съ мене, азъ не ищж никаква клятва отъ васъ вы сте свободны да ся върните възъ царжтъ си. . . .

— Рѣшитесь. Вы сте храбры, носите славно имя, Франція ви вика.

— Като е тжж, Ваше Величество, повелѣте да ма пріематъ простъ солдатъ.

— Защо простъ?

— Защото азъ ищж да служж на отечество-то си.

— Вы ще бждете мой оруженосецъ, отвѣте Наполеонъ.

Той сапикаса сомнѣніето, което ся изобрази на лицето Кервеганово, и прибави:

— Ако е угодно богу да върни тронатъ на

Бурбонныте, азъ самичакъ ще напиша на Лдовика-осемвайси, че салъ священното имя отечеството восторжествова надъ вашите бѣжденія.

Максъ-де-Кервеганъ прослужи година руженосецъ, подиръ влѣзе въ Императорскта гвардія и стана капитанъ.

Наполеонъ го увлече съ себе си Рейнъ въ Германія, и насетне по хладны-а брегове Березински, въ Россія.

Вретъ сынатъ на Вандейскіягъ юнакъ благородно исполняваше своите обязанности. Вретъ уматъ и сердцето му привлекаха къ небето, дето ся нахождаха старите му црѣе. Той сохраниваше вѣрността къмъ Франція, царятъ и предките си, той гледаше на Наполеона, като навремени полководецъ на народатъ, като начелоуѣкъ, избранъ пакъ отъ провиденіето да омыи съ дългите на слава-а кровавогто безславіе на революціята.

Напрасно Наполеонъ ся силеше да прѣвръже камъ себеси благородното сърдце този гордъ юноша, — той ся ползоваше съ искусството и славата на сабія-та му.

Тжж ся минаха десять години. Слѣ

собрание-то на срѣдны-те 33056

Тунгеранцы.	52
Юніунисти.	619
Юниверсалисти.	494
Други ерези.	325
Мемнонисти.	110
Паписти.	1,112
всичко	35,768

Въ Американскы-те Соединены Штаты, гдѣ-то свободно е всяки да слѣдува каква то вѣра иска, Латинска-та църква едвамъ 1,112 храмове сполучи да има; и отъ това може челоувѣкъ да замѣчи и да каже, че Латинска-та вѣра силомъ токмо ся раздава, зашто-то въ Американскы-те Соединены Штаты са свободни, какво-то и всяки други, и полагають всяко старание за да распространяють вѣра-та си, но со все това немають освѣнь 1,112 храмове токмо.

Отъ истый Вѣстникъ изваждаме.

Богатство на Римско-то духовенство:

Духовенство-то ежегодно собира отъ общы-те пары единъ чястъ доходъ скуди 2,250,000 (почти 50 милиона гроша).	
Други доходи отъ скотовод. скуди 100,000	
Отъ каноны.	300,000
Отъ общій долгъ скуди 1,250,000	
Отъ наслѣдіе, кое-то отъ священ-ницы умрѣли остава скуди 250,000	
Отъ приносъ, кой-то калугерки-те правяють.	500,000
Отъ литургии.	2,150,000
Отъ даннокъ, кой-то отъ живот-ны-те ся собира.	45,000
Отъ миропомазаніе.	18,000
Отъ вѣчания.	25,000
Отъ свидѣтелство, което за ро-жденіе, вѣнчаванье, смерть ся дава.	9750
Отъ погребенія.	600,000
Отъ калугеры-те, кои-то ходять да просять.	1,820,000
Отъ спомоществованія за чело-вѣколюбивы дѣла, или пра-здници и за молитвы на у-мрѣлы-те, кои-то ся нахо-ждатъ въ чистилице-то пюргаторъ называемо	200,000
Отъ десятокъ, кой-то ся плаща въ Римска-та держава.	150,000
Отъ проповѣди и похвалител. слова въ църква казани	150,000
Отъ входителны билетки въ цер-ковны-те училища.	15,000
Отъ Датарія-та за церковны за-писи, иждивенія на свадби, молитви за уздравянье и пр.	50,000
Отъ благословеніе на воскресеніе	30,000
Отъ чудотворенія-та на св. Бо-	

городичны-те икони и на други святцы.	75,000
Отъ подареніе.	500,009
Отъ вода свягнена на ниви на овцы, стада и проч.	9,000
скуди	10,510,760

Слава Богу! совершился расписока на доходы-те, кой-то не е малко досадень за про-странство-то си. Нека видиме сега гдѣ ся иждивляють тья доходы, составляющися отъ десять милиона пять стотинъ и десять хиляди, семь стотинъ и пятьдесятъ скуди (почти 236,492,000 гроша).

Разумѣвася че духовенство-то составляемо отъ 60,000 души наедно съ калугерки-те взема тья пары и ги употребява на собствены свои наслажденія.

Его причина-та за кол-то людин-те, гдѣ-то владѣе папизма, са по бѣдны отъ оныи, гдѣ-то владѣе протестантизма. Исусъ Хри-стосъ като проваждаше свои-те апостоли да просвѣтять земля-та казваше имъ: "Туне прияхте, туне давате. (Матѣ. 1. 8) но ето какъ тая заповѣдь ся исполнява отъ называе-мы-те апостолскы наслѣдници.

(Еко де Савонарола.)

ВОИВАШНИ НОВИНЫ.

ФРАНЦІЯ.

Парижъ 28 Марта (и) — Посолство со-ставляемо отъ знамениты торговцы Англича-ны доиде отъ Лондонъ въ Парижъ и ся пред-стави на Императора Наполеона. То му пода-де едно писмо подписано отъ 4,000 души торго-вцы и сарафы отъ Лондонъ. Това писмо, като ужалава память-та на бывши-те во Ев-рона бовове, изражава искренни желанія за продолженіе-то на миръ-ать и на приятельство-то на Франція и Англия. Императоръ Наполе-онъ като прочете това писмо, отговори на пред-ставителы-те и рече, между друго слѣдую-щи-те думы.

"Въ долго-то мое въ Англия пребываніе чудихся на свобода-та отъ кой-то мѣсто-то ся наскаждава, слава на совершенны-те него-вы законы. Желая както и вы, миръ да суще-ствува, и както вы, желая да утвердя и да стесня приятельскы-те связове, кои-то двѣ-те мѣста соединяють.

Найважните голѣщи исчезнаха. Тѣ бър-заха да стигнать въ Парижъ и да окружають царя.

Наполеонъ пакъ хвана да ся расхожда. Слугите му събирахася на пѣть и каляската го чакане. Маршалъ Бертрамъ записваше и-мената на онези, които желаяха да слѣдовать подиря му въ изгнаніе, и тѣхнѣять брой бѣ голымъ.

Изведнаждъ единъ юноша пристѣпи пра-во на срещу Наполеона и ся спре предъ не-го въ почтено положение.

Той быше бледень и печалень въ свои-ячь черни Гусарски мундиръ, черныте му очи бѣха мокры и лицето раскъхрено.

Наполеонъ ся стрестна, като го видѣ.

— Вы ли сте Кервеганъ?

— Азъ съмъ, Ваше Величество.

— Азъ знамъ зашто сте дошли, проговори

Наполеонъ печално. Вы никоги не сте ма о-бычали; но отъ рожбата си предадени сте на Бурбоныте; вы слугувате не мене, а на есте-ството; сега судьбите му проминяють въ рѣ-цете на Бурбоныте, и вы ся връщате при ца-ря си; разумѣвамъ. . . . Салъ, вы додохте

АБ. . . .

Віенна 27 Марта. — Вѣрять стрійско-то правителство проважда ка-сланикъ въ Цареградъ Господина Де Брука и че той наскоро щель да трѣгне.

— По вече отъ 100 кола съ военны запаси натоварени ся испроводиха отъ Віенна чрезъ южный желѣзныи путь и на утрешный день артилярны запасы ги послѣдуваха, и не ся знае за гдѣ отивать. Едни казвать че отивать за Далмація и Кроація а други казвать че отивать кадѣ предѣлы-те на Швейцарія.

Существующы-те между Россія и Англія приятельскы сходства смотряются въ Европа като непримѣяеми, и увѣрять че Англіи-ско-то правителство ще стои отстранено, и че никакъ не ще да ся помѣши на Божи-гроб-скій вопросъ.

РОССІЯ.

Императоръ Николай прати на полков-ника Одонела, Аютантина Австрійскаго Им-ператора слѣдующе-то писмо:

Удѣляющъ важна-та услуга, кой-то ты стори на отечество-то си и на всячка-та Ев-ропа, като забрани многоцѣнны-те дни почта-емаго нашего союзника Императора Ав-стрійскаго съ кого-то сме соединени съ вза-имно едно приятельство, даваме ти отличны-те знакове нашего Императорскаго и царска-го чина Святаго Станеслава, сосъ Великій Крестъ и Звѣзда-та, и ты ги испроваждаме съ настояще-то, и оставаме благосклонни.

Петербургъ, 26 Февруарія.

НИКОЛАЙ.

ГРЕЦІЯ.

Много ся говореніе презъ тья дни въ Греція за едно сообщеніе, кое-то Вѣстникъ Вѣкъ обнароди, че Оттоманско-то прави-телство ся е отправило до Греческій въ Ца-реградъ посланикъ и иска три села положи-ни кадѣ Капернишь назадь да ся дадатъ, и кои-то, понеже отъ много години ся держать отъ Греческо-то правителство, што не иска да ги остави зашто-то ся намѣрвать въ предѣлы-те на Греческа-та держава.

Мы не знаеме ако въ послѣдны-те тья дни ся е дало таково сообщеніе; но знаеме че и други путь Оттоманскій въ Атина по-сланикъ ся отнесе за истый тойзи предметъ; но работа-та отъ тогда така зависяна остана.

Казвать, че села-та, за кои-то прѣние става нахождахася внутрѣ въ Турска-та земля

при мене, вы, вынаги горды, печалны да ся простите съ мене. . . . А онези, които азъ о-сыпахъ съ слава, почести, богатство, тѣ и не ма поглядвать веке. . . . Прощавайте, Керве-ганъ, и — благодаржъ ви.

Наполеонъ подаде му рѣкжта си, но той поднесе ѣж въ почтеніе къ устныте си и рече:

— Ваше Величество, азъ не додохъ да ся прощавамъ.

— А за какво?

— Старіяте ми братъ и майка ми нахо-ждатся сега при царяте. Името Кервеганово ще ся намѣрва при царскіяте дворь; тамъ можть да ся обходяють и безъ мене.

— А кадѣ желаете да отидете? попыта Наполеонъ.

— На островатъ Елба, Ваше Величество; азъ додохъ да ви ся помоля да ми позволите да слѣдовамъ слѣдъ васъ.

Изъ гърдите Наполеоновы истръгнася не-вольно восклицаніе:

— Какви челоувѣцы имало на свѣта!

К о н е ц ъ .

славныте дене настѣпиха ударыте на судьбата: отступленіе отъ Россія бѣ начало на бѣд-ствіята, които събориха Наполеона.

Той ся скры въ Фонтенебло, окружень едвамъ отъ хиляда челоувѣцы, отъ старата гвардія.

Союзныте войски призеа Парижъ; на-прасно Микдонадъ и Коленкуръ возвысиха гласать си въ ползата Наполеонова, хитріяте Галейранъ заглуши ги, и Людовикъ-осемнай-си вариася въ Парижъ. Наполеонъ сбирашеся на Елба, и деняте на трѣгваніе то бѣ за него тежакъ день на испытаніе то.

Челоувѣцыте, които той возвыси, возвели-чи, извлечи изъ ничтожество оставиха го без-славно. . . .

Всичкото утро, Наполеонъ ходяше ско-ро назадь напредъ и ся прислушваше къмъ стукать на каляскитѣ, дето отхождаха.

И онези, които вчера юще му угождава-ха, днесъ побѣгнаха отъ него. . . .

Свчкото быше пусто и мрачно въ дво-рцатъ на Франциска I-й. Салъ тамъ и самъ приминяваше стари гвердеець, и тайно пла-чяше. . . .

когда-то предѣли-те ся очертаваха, и кои-то ся заиратъ до една малка рѣка. Послѣ же легло-то на тая рѣка ся промѣни що-то и теченіе-то и представляваше тѣя села като да ся намѣрватъ въ греческа-та земля, коя-то послѣ навикна да ги гледа като нейни, зашто-то отъ тогда двадесеть години ся минаха, и ги освои.

Тая работа не е толико важна колко-то я представиха Вѣстници-те Аѳински, и вѣрно работа-та бы ся рѣшила чрезъ посредничество-то на прѣтекскы-те силы. Но споредъ Вѣстникъ Аѳина никакъ не ся касае за такава работа.

Истина е че Греческо-то правителство испрати презъ тѣя дни на предѣлы-те сила отъ 1000 души, както и Оттоманско-то правителство испрати кадѣ татакъ нѣкои войски. Но вѣруваме че военны-те тѣя движенія не ставатъ за друго освѣнь за сохраненіе-то на спокойствіе-то.

Горѣреченна-та сила отъ 1000 души составлялася отъ единъ конюцный полкъ, два полка пешеходцы и отъ юще нѣкои отъ самъ отъ тамъ собрани военни. — Управитель на тая сила ся опредѣли Аѳютантинъ и общій писарь отъ военно-то министерство Г-нъ Скарлатъ, и като неговъ аѳютантъ полковника Константели. На тая сила приложиха и два топа подъ управленіе-то на Артиллерійскій-атъ чиновникъ Г-нъ Турнаки.

За горѣпомянута-та пратена сила отъ 1000 души Еллинъ на предѣлы-те прочитася въ управителскій Вѣстникъ слѣдующы-те:

Помеже Вѣстници нѣкои отъ противната партія благодарятъ да раздаватъ слухы противны на истина-та за военны-те движенія, кои-то отъ нѣкои дни быдоха, и най паче трудятся да уплашатъ духове-те като злѣ толкуватъ мирны-те на правителство-то намѣренія, мы въ положеніе ся находиме, што-то да увѣриме, че правителство-то, въ тѣя обстоятелства, расуди за нужно ради общо-то спокойствіе и общій порядокъ да испрати на предѣлы-те областны, за да ги ободри, нѣкои други войски.

Прочитася въ Вѣстникъ Надежда:

“Извѣстія, кои-то отъ предѣлы-те идатъ, увѣдомляватъ че никое движеніе отъ Турска войска не става.

“Тукашый посланникъ на В. Порты проводи сообщеніе до нашій министръ иностранныхъ дѣлъ, и му иска изясненія за непорядочно-то на предѣлы-те войски, Министерството-то наше отговори че това испровожденіе нема неприятелско намѣреніе, но то е токмо проста една мѣрка за да ся отварди спокойствіе-то на предѣлы-те.

БОЛГАРСКА ПИСЬМЕННОСТЬ.

Славянска Литература преподававшаяся въ Парижѣ на училище-то называемое,

Коллежъ де Франсъ.

Продолженіе.

(Видѣть число 116.)

Наумиме тука име-то на Лидійцы-те, кое-то всегда между тѣя народы намѣрваме, и кои-то, сторедъ стары-те преданія, дошло са отъ Азія. На VI вѣкъ находиме стезы-те гдѣ-то са живѣли тѣи Лидійцы во всячка Европа; видяся че у Франціи народъ-атъ име промѣни, но че той всегда истый е останалъ у Франціи, у Германіи, у Англіи. Прочутый нѣкой ученъ Нѣмецъ Антикварій, Яковъ Гримонъ, наумѣва това име безъ да може да го истолкува. Весма важно е, казва той, да разумѣме име-то „Ли-

дійцы,“ кое-то ся появлява въ Саксонскы-те законы и още по напредъ въ послѣдно-то Латинско време, и коя-то значи една класса, единъ робъ и по нѣкогда единъ земледѣлецъ, „Лидусъ, Литуръ, Генусъ Литорумъ.“ Намира-ся въ любопытна-та тая книга расписокъ-атъ на чиновне-те на Византійска-та Имперія „Прекфектусъ Лидумъ.“ Гримонъ исповѣдува че не може да разумѣе тая дума: но, вси-те Славяне знаютъ че Лидусъ, не значи друго нѣщо, освѣнь „народъ-атъ, прослый-атъ народъ, земледѣльскій народъ“ на всячка-та Европа, кой-то ся называваше „Лидъ,“ и отъ кой-то дума „Лидъ“ или „Людъ“ (Лудъ) е происходило име-то „Льдь,“ кое-то единъ Антикварій не можи да истолкува и кое-то напослѣдокъ смѣшиха съ дума-та помѣстье, сирѣчь притѣжаніи, кои-то даваха на благородны-те, сирѣчь племена, села Славянски, кои-то Целтически-те и Германски-те господари едни на други си даваха за да ги работятъ за свои полза, и кои-то господари Льдь (на Французски) ся называваха докль ся изгубиха, както и въ Греціи тѣ ся изгубиха, гдѣ-то имаше знакове отъ существованіе-то имъ.

Тѣи Лиди или Люди живѣять и въ сѣверна-та Славія со Саксонскы-те Мистіиени, и съ Брандбургскы-те „Лютыцы“ и са истый-атъ народъ; така ги называваха и чужестранцы-те, и не показваха съ тѣя названія народности нѣкои, но показваха общо-то име одного народа. „Лидійцы-те, Мистіиене-те, Вилвары-те“ живѣяха на купъ собрани и съ разны нѣхны имена представлява а еднообразна една народность.

Но, нека по надалече да отидиме; нека миниме Карпатскы-те горы, и нека слѣдуваме нѣхно-то продолженіе, кое-то стига до Черно море, и нека миниме пролива, кой-то Европа отъ Азія раздѣлява. Намираме въ Мала Азія исто-то име, истый-атъ народъ, гдѣ-то е существовалъ отъ най стары-те времена, во време Омерово; Стравонъ, Плинь и разны други исторници доказватъ по сетне негово-то существованіе; во време Омерово, споредъ както и истый-атъ Омеръ въ разысканіи-та на негова-та поема приказува че Миріене-те живѣяха на Дунавско-то устие, и азъ мысли че тѣ живѣяха въ Мала Азія подъ исто-то и е, и че никогда не промѣниха мѣсто-то си. Тамо ся намѣрватъ и „Каріяни“ (Кари ще каже по Славянски черно; по турски, въ восточны-те языцы „Кара“ такожде черно значи; но восточны-ге, (оріенталисти-те) казватъ че това име звони съ страный единъ начинъ въ восточны-те языцы. По Полски (кари), значи черно; кара значи едно наказаніе; то значи и смертний единъ празникъ. Мы намѣрваме това име въ одного писателя IV вѣка.

Карійцы, Лидійцы, Мизійцы составляваха единъ и тоже народъ. Еродотъ най старый исторникъ, въ перва-та негова книга казва, че „Каросъ, Мизосъ, Лидосъ“ бѣха патриархи того народа, зашто-то Грецы-те не можиха друго-че да пишатъ име-то „Мизосъ, Лидосъ, Каросъ,“ име, кое-то не значи нищо друго освѣнь черно, (ако обаче това словопроисхожденіе е право.) Между тойзи народъ бѣха Пафлагони-те, Фригійцы-те, кои-то ги пишаха вруги, вреги. Тамо ще намѣрвите и Славянска-та дума врегъ или брегъ, коя-то значи поморье. И вѣроатно е че тойзи народъ по морскій ся называваше.

До нынѣ не ся е още добръ узнала исторія-та на Мала Азія. Тая Мала Азія има важность въ стары-те времена, както въ новы-те Мала Польша, Мала Сквоія сирѣчь Украйная, и малка една часть отъ Червена „Польша“. Казавиме че най голѣмы-те бойове между Азія и Европа быдоха на това мѣсто; така презъ Мала Азія минаха Сквои-те, та дойдоха на Кавказіа за да превзематъ средна-та Азія. Тамо бѣше гдѣ-то стана бой-атъ Троадскій; Тамо Александръ заведе войскы-те си за да приобрети Азія; Крестоносцы-те отъ тамо минаха; но, со все това нейна-та исторія е най малко позната. Исти-те учени незнаятъ на кой

класса народни да вмѣстятъ Карійцы-те, Лидійцы-те, Пафлагони-те, Каликійцы-те. Сего скоро, ученъ единъ професоръ „Хизеръ“ о Лозана, членъ Белгійскаго Института, изда едно сочиненіе отъ много рѣдко издаваемы-то полно отъ совѣстна една ученность, гдѣ-то онъ испитыва землеописаніе-то на това мѣсто и происхожденіе-то на тѣя народы; той казва че тѣи народи са отъ племе Семетическы и вѣрува да са Ерменцы отъ Оранова-та Филія. И перво писатели-те, кои-то относно на Грецы-те и Римляне-те, начинаютъ Истрия-того народа отъ царствованіе-то Великаго Александра; тѣ никакъ не познаватъ обычаи-то происхожденіе-то, законн-те того народа приди Македонцы-те. Стравонъ, кой-то ся бѣ родилъ въ тѣя мѣста, исповѣдува самъ че познава исторія-та му. Господинъ Хизеръ не приноса освѣнь мнѣнія-та на Грецы-те и Римляны-те. Споредъ него, тѣя народы поидиха испервѣнь отъ Ассирійцы-те, послѣ освободиха, и изново подпаднаха подъ Персско-то иго; и, наконецъ, послѣ завоеваніе-то Александра, тѣи народы, както е извѣстно, ставиха една часть на Македонска-та Имперія и най сетѣ слѣхася въ Римска-та Имперія. По завоеваніе-то отъ Македонцы-те называваха ги Сирійцы; но тѣ сами не си даваха когда това име Чужестранцы-те ги называваха така, за о то на старо време тѣ составляваха една часть отъ Ассирійска-та Имперія.

Какво ще кажатъ тѣя имена „Сирійцы, Ассирійцы?“ Познавате уже че най стары Славянски имена, отъ три согласны; (тѣя согласны вообщѣ са, кои-то составляватъ единъ языкъ казахъ ви че една книга списана отъ согласны, съ Богемскы буквы, ще ся проумѣтъ твердѣ добръ отъ Руссы-те и Поляцы-те, токмо приложили бѣхмѣ гласны; толико мѣсто положеніе-то на гласны-те е еднакво и на тѣи тѣи языцы, кои-то составляваатъ единъ языкъ на Славянскій языкъ). Но онѣи, кои-то учатъ словопроизведенія-та, знаютъ че согласны с, р, б, често ся промѣняватъ: с-то на т, р, на л, б-то на в, и че по нѣкогншъ, споредъ както замѣчава Г-нъ Бюрнуфъ, едно происхожденіе име може по нѣкогншъ да не сохранитъ една-та согласна на име-то отъ кое-то то исхожда. Така напримѣръ журъ (день) произхожда отъ дума-та діесъ, но нито едно гласно не ся а сохранило въ дума-та журъ. Доходимъ на дума-та „Сербъ.“ сосъ три согласны с, р, б. Можеме да направиме Сербъ, Сербъ, Споросъ, Тюбаръ и много други названія кои-то вси въ Славянскій народъ ще ги намѣрвите. Какъ въ най старо време тойзи народъ е ималъ това названіе, доказавася перво въ безимный писатель, познать подъ имено „Равенскій землеописатель;“ и послѣ, въ Мехенскій землеописатель, гдѣ-то той казва всѣ-те тѣя племена, кои-те той съ име и названіе называва, исхождаха отъ едно обширнѣ мѣсто „Сорабъ“ называемо. Тукъ писатель-атъ вѣроатно е изразилъ едно простонароднѣ мнѣніе, споредъ кое-то вси-те тѣя народы минаха едно общо начало и происхождаха отъ Сербъ, Сурбъ, или Сорабъ.

Що значатъ тѣя думи Сербъ, Сорбъ, Сорабъ? споредъ Шафарикъ тѣя думи са Славянски. Тойзи писатель намѣрва въ дума-та „Сербъ,“ сирѣчь въ дума-та Сербъ, Сери (кой-то нека приложиме, е дума Славянска, ково-то и повече-то имена на животны или земледѣльскы орудія во всячка Европа) послѣ дума-та „Сербъ,“ Пасіербъ, кой-то ще каже Сурваръ (шуря), че Сербъ вѣроатно значить „сильный.“ Сербъ, Сурбъ“ намѣрватся и въ Мала Азія като общо названіе.

Нека ся воскачиме до Ассирійска-та исторія. Ассирія различаваше отъ Сирійска-та Имперія на кой-то столицы бѣха Вавилонъ и Нинивъ (кой-то содержаваша Месопотамія, Ханаанска-та земля, (сегашняя Палестина), Персія, Арабія, даже нѣколко вѣрме и Египта, всячка-та Мала Азія дору до Понтий-атъ, кой-то, раздѣля тая сѣверна часть отъ Европа,) всякій тойзи обширний материкъ называвашеся Ассирія во време-то Моисеево.